

KOSZTOLÁNYI DEZSŐ VERSEI

SZEPTEMBER ELEJÉN

*A hoszú, néma, mozdulatlan ősz
aranyköpenybe fekszik nyári, dús
játékai közt, megvert Dárius,
és nem reméli már, hogy újra győz.*

*Köröskörül bíbor gyümölcse ég,
s nem várja, hogy a kedvét töltse még,
a csönd, a szél, a fázó-zöldes ég,
fülébe súg, elég volt már, elég,
s ő bólogat, mert tudja-tudja rég,
hogy ez az élet, a kezdet s a vég.*

*Nekem se fáj, hogy mindent, ami szép,
el kell veszítenem. A bölcsesség
nehéz aranymezébe öltözöm,
s minden szavam mosolygás és közöny.*

ŐSZI REGGELI

*Ezt hozta az ősz. Hús gyümölcsöket
üvegtálon. Nehéz, sötét-smaragd
szőlőt, hatalmas, jáspisfényű körtét,
megannyi dús, tündöklő ékszerét.
Vízcsöpp iramlík egy kövér bogyóról,
és elgurul, akár a briliáns.
A pompa ez, részvételen, derült,
magába-forduló tökéletesség.
Jobb volna élni. Ámde túl a fák már
aranykezükkel intenek nekem.*

TÉLI ALKONY

*Aranylanak a halvány ablakok...
Küzd a sugár a hamvazó sötéttel,
fönn a tetőn sok vén kémény pőfékel,
a hósík messze selymesen ragyog.*

*Beszélget a kályhánál a család,
a téli alkony nesztelen leszállott.
Mint áldozásra készülő leányok,
csipkés ruhába állanak a fák.*

*A hazatérő félve, csöndesen lép,
retteg zavarni az út szüzi csendjét,
az ébredő nesz álmos, elhaló.*

*S az ónszin égből, a halk éjszakában
táncolva, zengve és zenélve lágyan,
fehér rózsákként hull alá a hó.*

FÁK BESZÉDE

Pálma

- Versben beszélek, és verssel köszöntsék
nagy, mozdulatlan legyezőimet
s nagy csöndemet is. Én vagyok a Fönség.

Hárs

- Szülőházában a vén udvaron
hová gurultak labdáid, szegény?
Hová repült a sárkányod vajon,
s kedved, hited az életed felén,
És merre szálltak, merre tűntek el
viháncoló, víg gyermektársaid?
Ezt kérdezed, de senki sem felel,
csupán mi zúgunk, régi hársak itt.

Nyírfa

- Héjam fehér, mint a papír.
Megbabonázza azt, ki ír,
és hogyha elrontott a hír,
nevem álmodba visszasír.
Izen neked a nyír.

Almafa

- Bő, zöld szoknyában, széles terebélyel
mesékről álmodom, ha jó az éjjel.
A lombjaim közt almák aranya.
Mindig csak adnék, én, örök anya.

Eperfa

- Itt lakmároztaál egykor, az eperfán,
jaj, hogy szerettél. Majd ha por leszel,
egy nyári szellő még felém seper tán.

Nyárfa

- Mily szép nevem van. Hallod? Nyárfa, nyárfa.
Karcsún, fehérén állok a határba.
Úgy reszketek és sírok, mint egy árva.
S minden széllel zenélek, mint a hárfa...

Kosztolányi Dezső

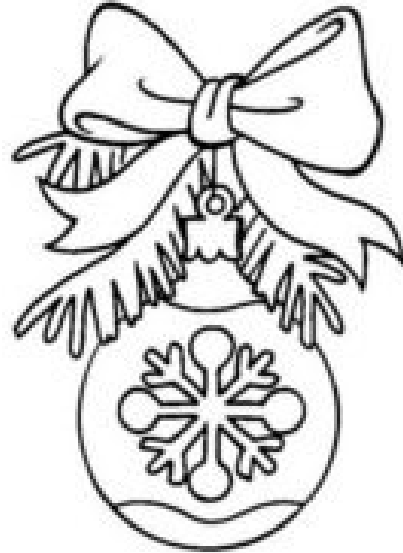
KARÁCSONY

*Ezüst esőben száll le a karácsony,
a kályha zúg, a hóesés sűrű;
a lámpafény aranylik a kalácson,
a kocka pörg, gőzöl a tejsűrű.*

*Kik messze voltak, most mind összejönnek
a percet édes szóval ütni el,
amíg a tél a megfagyott mezőket
karcolja éles, kék jégkörmivel.*

*Fenyőszagú a lég és a sarokba
ezüst tükörből bókol a rakott fa,
a jó barát boros korsóihoz von,*

*És zsong az ének áhítatba zöngve...
Csak a havas pusztán a néma csöndbe
sír föl az égbe egy-egy kósza mozdony.*



Juhász Gyula

KARÁCSONY FELÉ

*Szép Tündérország támad föl szívemben
Ilyenkor decemberben.
A szeretetnek csillagára nézek,
Megszáll egy titkos, gyönyörű ígézet,
Ilyenkor decemberben.*

*...Bizalmas szívvel járom a világot,
S amit az élet vágott,
Beheggesztem a sebet a szívemben,
És hiszek újra égi szeretetben,
Ilyenkor decemberben.*

*...És valahol csak kétkedő beszédet
Hallok, szomorún nézek,
A kis Jézuska itt van a közelben,
Legyünk hát jobbak, s higgyünk rendületlen,
S ne csak így decemberben.*

